І чому все не так? Ніби все, як завжди,
Та ж небесна блакить над тобою,
Ті ж повітря й вода, той і ліс край води,
Тільки він не вернувся із бою.

Не збагнути тепер, хто мав рацію з нас
В суперечках без сну й супокою.
Що бракує його, лиш тепер я дізнавсь,
Коли він не вернувся із бою.

Він мовчав недоречі, й не в такт він співав,
І завжди не про те він говорив.
Він вставав на світанні, він спать не давав,
А тепер не прийшов він із бою.

Те, що порожньо стало, те ясно без слів,
Враз помітив я: нас було двоє.
Наче вітер для мене багаття згасив,
Коли він не вернувся із бою.

Забуяла сьогодні раптово весна,
Як зазвичай, окликнув його я:
"Друже, дай, докурю..." Лиш почулась луна.
Він учора не вийшов із бою.

Наші мертві живих не полишать в біді,
Як на варті живих ті, що (в)пали.
В лісі небо відбилося, як у воді,
І дерева блакитними стали.

Нам не тісно було й у землянці із ним,
Нам і час для обох плив рікою,
Все одному тепер — лиш здається мені:
Я також не вернувся із бою.

© Віктор Леві. Переклад, 2016